

разположение на твоята душа. Това ти се дава като благодать. Всички хора наоколо те обичатъ, всички ти треперятъ и сж готови да изпълнятъ всѣко твое желание. Това наричатъ въ християнския свѣтъ благодать и казватъ, че благодатьта освобождава човѣка отъ всичко. Не, благодатьта показва, че туй сѣщество е живѣло въ съгласие съ Божиитѣ закони, затова има тази благодать. А за онѣзи сѣщества, които не сж живѣли въ съгласие съ Божиитѣ закони, нѣма благодать—за тѣхъ има карма.

„Блаженъ онзи рабъ“, казва Писанието. Кой рабъ? — Който върши тѣй, както господарьтъ му иска. А какво иска нашиятъ господарь? — Да извършимъ туй, което Той е поставилъ въ живота ни като задача, т. е. да употребимъ разумно своя животъ. Ти можешъ да употребимъ живота си, както искашъ, но едно е вѣрно, че послѣдствията нѣма да бждатъ такива, каквито искашъ. Слѣдователно, ако искашъ послѣдствията да бждатъ такива, каквито тебе сж угодни, ще приложишъ този любовенъ животъ въ свѣта, т. е. ще бждешъ въ съгласие съ Божията Любовь, а любовта е, която ражда живота.

И всѣкога, когато ние сме тжжни, скръбни, това произтича отъ факта, че ние сме изгубили любовта на нѣкое висше сѣщество. Нѣкой пхтъ чувствувашъ, като че свѣтътъ подъ тебе се руши. Изпитвашъ голѣма скръбъ, страдания. Защо? — Изгубилъ си любовта. Нѣкой пхтъ се чувствувашъ радостенъ. Защо? — Придобилъ си любовта; тя е потекла къмъ тебе, душата ти се разтвори и ти мислишъ, разсещавашъ правилно. Та,